

НА ВІДАСЧІ!

ОФГАН МІСЦЕВОГО ОРГАНІЗАЦІЇ
СОЮЗУ ГЕТЬМАНЦІВ ДЕРЖАВНИКІВ
У БЕРЛІНІ

ч. 12-13. ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ - 1940

НА ВІДСІЧ!

Орган Місцевої Організації Союзу Гетьманців-Державників у Берліні

Ч. 12-13.

Липень - Серпень 1940

ЗМІСТ:

1. Портрет ЯВПГетьмана ПАВЛА	1
2. Слово ЯВПГетьмана Павла до членів МО СГД — Берлін у День св. Петра й Павла	2
3. Мирон Королишин: Два переломові акти в історії Гетьманства	3
4. Інж. Павло Зоц: Поворот чи маневр?	6
5. Гетьманська «Трійця» (Ілюстрації)	8
6. Над могилою Великого Гетьмана	9
7. «Гетьмане, ми Тобі вірні!	11
8. † С. Черкасенко: Ін гок сігно вінцес!	12
9. З організаційного життя	13
10. Безнадійні відносини	14
11. Літописець Нестор: Нова ідеольгія	15
12. Комунікат	15
13. Микола Голюка: Як це назвати?	16
14. «На Відсіч»: Відповідь на брехливі доноси	
15. «Татарські люди»	

ЦІНА 0·50 РМ.

ЧИТАЧІ НАШОГО ОРГАНУ В ІНТЕРАЛ-ГУБЕРНАТОРСТВІ!

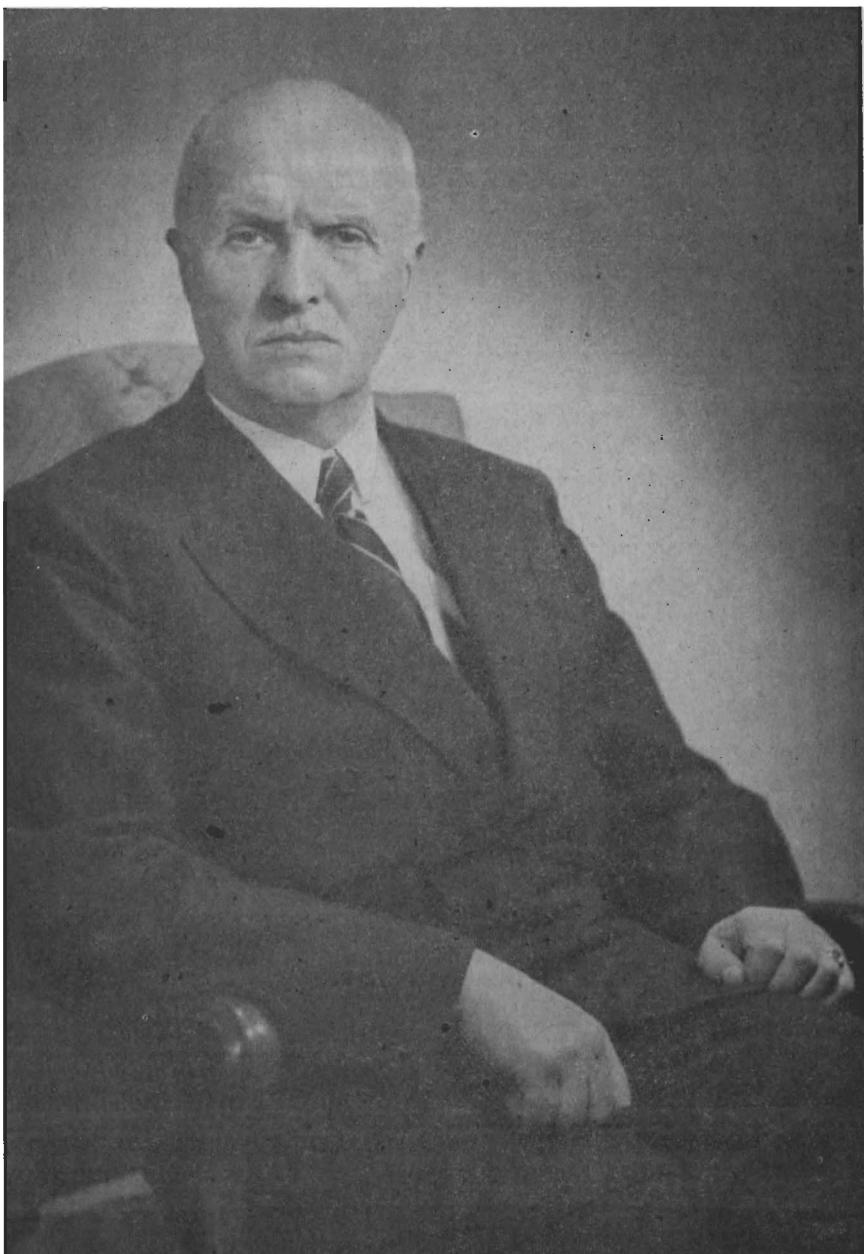
Надсилайте гроші за „На Відсіч“ долученими складанками на конто: Konto Nr. 531 — für Clemens Trofimenko.

В Райху передплату на „На Відсіч“ платити на складанки Поштової щадниці в Берліні на конто: Nr. 19220 für Korolyschyn Mykol, Berlin W 30.

В Протектораті гроші посылати складанками Поштової щадниці в Празі на конто: čís. 73.610 „Mykola Rossinevych Praha-Nusle II.“, коротко зазначаючи на середній частині складанки на скільки чисел.

В Словаччині передплату посылати на рахунок у міській щадниці в Братиславі на конто: „G. 283. Ing. Nazjuta“ Bratislava.

Гетьманці й Симпатики! Запорукою розвитку Гетьманського Руху — це підтримка своєї преси. Будуйте міцні підвалини для розросту Гетьманської Преси! Організуйте на місцях масову кольпортажу органу „На Відсіч“!

Гетьман Всієї України Павло Скоропадський

Слово Ясновельможного Пана Гетьмана до членів МО СГД — Берлін у День св. Петра й Павла

ВИСОКОПОВАЖАНІ ПАНІ Й ПАНОВЕ!

Сьогодні, в день моого Янгола, МО СГД — Берлін, зробила мені велику приємність, запросивши мене до себе, де я в колі моєї родини й друзів проводжу цей вечір.

Щира Вам, дорогі членкині й члени Місцевої Організації, від мене за це подяка.

Зі свого боку я сердечно бажаю Вашій Організації повного щастя й успіху в усіх Ваших справах.

Нераз я вже казав Вам, що в нашім Гетьманськім Русі найважніше — це створити з Союзу Гетьманців Державників справді непохитну організацію. І сила її не в числі членів, а в тому, щоб усі її члени жили однією Великою Ідеєю, однаково думали й одностайно чинили. Треба, щоб, усі Ви були щільно споєні поміж собою, а ціла організація була б духом, серцем і всім своїм еством зо мною. Важливо, щоб організація, витворивши в собі суверій, високо-моральний кодекс, точно й невідхильно додержувалась його в усіх своїх постановах і чинах.

Важливо, щоб серед Вас панував дух активності та щоб ніколи — які б сумні не були умови нашого життя — не покинула б Вас віра в Правду нашого Діла.

Бо ми свого досягнемо!

Я так вірю, і вірте мені, що так буде!

Я бачу в Вас, мої панове, людей, що з ними я звязаний аж до загину а тому я радий, що можу провести кілька приємних годин з Вами, тому я сьогодні щасливий і тому ще раз Вам за це щиро дякую.

Підношу чару за розквіт берлінської Місцевої Організації, за те, щоб увесь Союз Гетьманців Державників перетворився в могутню організацію, яка в відповідний час, коли ми зможемо від слів перейти до діла, допоможе нам здійснити нашу Святу Ідею!

Слава Україні!

Р. Б. 1940.

Мирон Королишин

Два переломові акти в історії Гетьманства

(Квітень, 1657 — Травень, 1933)

Втілення Ідейного Маєстату Нації в реальну, пануючу в Україні Гетьманську династію — доконали дві найвизначніші індивідуальності старого й відновленого в 1918 році Гетьманства, Богдан Хмельницький і Павло Скоропадський.

Однаке саме розуміння ваги дідичного Гетьманства, його Сили й Авторитету, значіння переходу Булави-влади з батька на сина й його нащадків, позначилося в боротьбі Української Нації не тільки двома держвницькими актами Творців Української Держави — Гетьмана Богдана, Двигуна Великої Української Революції 1648 року, та Гетьмана Павла, Творця Квітневого Міту 1918 року, що воскресив і викресав «вогонь святий» призабутої Гетьманської Традиції.

Ідея Української Монархії в формі дідичного Гетьманства пливе в крові й лежить в кості державно-творчих поколінь від ряду століть. Коріння цієї Ідеї сягають світлих часів Володимира Великого. Це ж він перший усунув автономних князів і настановив на їх місце своїх синів. Тим злучив він усі українські землі в одну державну цілість і впровадив на Україні династичний прінцип.

Ідея Верховного Маєстату Нації в особі дідичного законного гетьмана нуртує в душах широких українських мас. Вона тільки приспана й придавлена рядом століть чужинецького поневолення та звижнена заразками «спасаючих» націю клічів, що ввели хаос у шуканні «кращих» шляхів і кандидатів. Почуття цієї Ідеї живе і діє при кожній спробі творення самостійного життя. Вона підсвідомо проکидається, але не завершившись, гине в морі хаосу й загальної руїни.

Прояви завершення Ідеї дідичності позначилися за І. Самойловича й Розумовського. А 1757 року провідна українська верства сама домагається дідичності для роду Розумовських, а це перед тим, М. Скоропадський загально вважається кандидатом на гетьмана не тільки ізза його особистих заслуг, але й тому, що був близько споріднений з правлячим уже на Україні Гетьманським Родом Скоропадських. А вже дуже яскравим доказом живучості цієї Ідеї — це 1918-ий рік, коли сіль української землі, хлібороби-одержавники покликали на чоло своєї Батьківщини Гетьманського Нащадка — Павла Скоропадського, хоч висувалося і інших кандидатів.

Суть втілення цієї Ідеї дуже добре зрозумів Богдан Хмельницький. За час довголітньої боротьби він переконався, що трівкість Української Держави, здобутої його надлюдськими зусиллями й кровю найкращих синів України, зможе закріпити тільки переданням Булави-влади своєму синові Юрієві. Цим бажав старий Хмельницький нерозривно звязати свою славу й десятилітні осяги крівавого змагу з іменем сина, який відзеркалював би Силу й Авторитет свого «Богом даного» Батька.

Це диктувало досвід його напруги, невпинної борні за кожний відтинок державного фронту, почуття відповідальності й кермування державою, а не «забовою в революцію».

Зреалізуванням своїх «шалених дум», Хмельницький бажав положити край боротьбі за гетьманську Булаву, передбачаючи її наслідки: служба цареві й королеві, осміщення та скомпромітування Маєстату Нації запроданством виборних гетьманів та смерть Української Держави. І тому Хмельницький вже 1651 року, як підготову до заведення дідичності в Гетьманстві, урочистим актом у Чигирині настановив 11-літнього сина Юрія Спадкоємцем титулу Самодержця Козацько-Української Держави.

Коли ж спрямоване вістря заключеного московсько-польського союзу проти України почало ускладнювати положення Української Держави, тоді старий Гетьман ще більше був стурбований долею України, бо й фізично почав підупадати. З весною 1657 року Хмельницький, підупадаючи щораз більше на силах, і передбачаючи збройну розправу між Москвою і Україною, постановив перевести в дійсність свої династичні пляни. Це мало дати Україні внутрішне скріплення й відпорність ворогові.

В місяці Квітні 1657 року Гетьман Хмельницький скликав у тій цілі Раду Старшин Війська Запорожського до Чигирина, на якій урочисто офіційним актом висловив свою волю: *16-літнього сина Юрія проголосив Переємцем Гетьманської Булави та своїм Наслідником — Гетьманом Української Держави.*

День проголошення Монархії в формі дідичного Гетьманства був для того Володаря таким же днем щастя і віри в могутню майбутність України, як день його тріумфального візду до Золотоверхого. Візд Хмельницького до столиці — це був символ побіди над ворогом і створення держави, — введення династичного прінципу мало стати символом непереможності й вічного існування Української Гетьманської Держави.

І вся Україна так зрозуміла.

На заміти Гетьмана Богдана, що Юрій «молодий розум має», народня дума вложила в уста мас відповідь:

«Будем ми старих людей біля його держати,
Будуть вони його научати,
Будуть його добре поважати.
Тебе, батька нашого, Гетьмана споминати.
Дай, Боже, за Гетьмана молодого жити, як за старого».

Саму вістку про іменування Юрія Гетьманом, Наслідником його прославленого Батька, весь народ приняв словами найбільшої радості й одушевлення: *«Нехай тая Слава буде, що Хмельницький Гетьман!»*

Дійсно, втілення Верховного Маєстату Нації в сина Володаря - Гетьмана, поважаного цілим українським народом, було для кожного українця зрозумілим, дійсним і незмінним продовженням Величі й Слави Української Нації. В цьому народ бачив здійснення його туги за постійним Володарем, а не виборним «чорними радами» отаманчиком.

Другого акту, по Богданові Хмельницькому, як наказу історії і заповіту предківського доконав Гетьман Усієї України Павло Скоропадський.

16 Травня 1933 року, в день шістдесятліття своїх уродин, Гетьман Павло урочистою заявою надав Гетьманевичеві **ДАНИЛОВІ** права до Гетьманської Булави й звязані з нею обовязки:

«Після Мене Провід нашого Діла й всі права й обовязки старшого в нашім Роді переходять на Сина Мого **ДАНИЛА**.

Синові Мойому ДАНИЛОВІ заповідаю непохитно, до кінця життя, стояти на Чолі Гетьманського Державного Діла, а всім Гетьманцям — вірно допомагати Йому в цім».

З того часу на фоні українського політичного діяння зявилися постать давно нечуваної індивідуальності в Особі Гетьманського Сина. І не диво, що на Нього не тільки велика українська еміграція звернула свої очі, але також і чужинний світ. Приняття Гетьмана Данила українцями всіх політичних таборів, церковними дестойниками й духовенством Америки й Канади, свідчить, що Заповіт Гетьмана Павла знайшов таке зрозуміння серед українства, як тому майже триста років Заповіт Гетьмана Хмельницького.

Це заразом свідчить, що питання Ідеї Гетьманства — це не задубілій труп, попри якого можна спокійно пройти. Вона пориває і захоплює, вона викликає ненависть до віковічного ворога української самостійності, й родить безмежну любов до своєї Батьківщини в кожного українця.

Упадок Гетьманства в 17 столітті й упадок його в 1918 році, це не смерть Гетьманської Ідеї. Причини упадку Гетьманства в 1918 році, це повторення помилок амбітної і руйницею по своїй вдачі верхівки «народу» з 17 століття. Прояв і упадок Гетьманства в 1918 році — це тільки спроба сил, що тільки боротьба за втілення і остаточне його закріплення.

Боротьба за втілення Ідеї Гетьманства в повному його розумінні — добігає своєго побідного закінчення. Це вже позначається навіть в цьому, що противники Гетьманської Ідеї, коли відкинуті накинуті їм «вождізм», являються недоношеними гетьманцями. Їхня недоношеність — це визнання Гетьманської Ідеї з принципом виборності, яка власне є головною причиною упадку Гетьманства й разом з ним Української Держави. Бо Ідея Гетьманська з запереченням дідичності, як головного чинника її живучості, — це тіло без душі, яке мусить вмерти й потягнути знову за собою упадок Української Держави. Але коли вірити в щирість сприймання Гетьманської Ідеї т. зв. націоналістичним табором і воно не ребиться в намірі спекуляції для обдурення своїх же мас, що стають на гетьманську платформу, — то це знак, що цей табор в перших кроках визнання дідичного Гетьманства.

Бо Гетьманська Ідея тільки з правом визнання за нею дідичності може діяти — творити! В противному разі: Виговські виступатимуть проти дідичного гетьмана Юрія; Пушкарі при помочі Москви проти Виговських; Брюховецькі проти Пушкарів; отамани в союзі «пролетарської країни» проти законного Гетьмана Павла; отаман знову ж проти «комісаря» в союзі з Польщею і так в безконечність, щоб кінчати смертю на чужих бруках...

Гетьманська Ідея з правом виборності виглядає так само комічно, як би прим., законного гетьмана вибрати президентом української народної республіки! Ідея перестає тоді діяти, а гетьман перестає бути непорушним Маєстатом Нації.

Тому ми Гетьманці, йдучи слідами Гетьманів Хмельницького й Скоропадського, боремось тільки за здійснення Української Монархії в формі дідичного Гетьманства, як символу СИЛИ й АВТОРИТЕТУ Нації. Виборності, тобто владі знизу — протиставимо дідичність, ВЛАДУ ЗГОРИ! Без цих основних заложень Гетьманства, не може бути обєднана Українська Нація, ані збудована Українська Держава!

Для нас Гетьманців наказом сучасності ѹ світлої будуччини України — це боротьба за здійснення Ідейного й піднесення Верховного Маєстату України

їнської Нації, що існував за Київських і Галицьких Князів та Гетьмана Богдана Хмельницького

Для нас найвищий Маєстат України — це *Правний Законний Гетьман ПАВЛО й Його Наслідник — Гетьманнич ДАНІЛО.*

Боже, Гетьмана й Рід Його для України, бережи!

Прага, в липні, 1940.

Інж. Павло Зоу

Поворот чи маневр?

Українська Нація та Українська Державність росли й розвивались під знаком християнства та авторитативної влади, що набрала характеру монархії у різних її формах — князівства, королівства та зрештою гетьманства. Занепад цих чинників лучився з занепадом української нації та української держави, а перебування під чужим державним пануванням мало за наслідок якраз втрату національно-державного почуття та притуплення віри й пошани до духовних і світських авторитетів. Тому то в часи революції 1917 року не знайшлось в українського народу стільки сил, щоб було можливо знову відбудувати та закріпити власну державу. І тому тодішній український провід не зрозумів ваги доконаного Гетьманом Павлом державного перевороту й тому таке вороже ставлення до гетьманського періоду 1918 р. та цілого Гетьманського Руху вже в новій фазі української визвольної боротьби.

Тільки маленький гурток людей навколо Гетьмана Павла, зібраний славетним ідеолоґом нового гетьмансько-державницького руху В. Липинським, склонив у своєму програмі ці старі засади нашого державного життя та разом з іншими чеснотами високо ніс їх на своїх прапорах. І несе далі в певній вірі, що відроджене українство сучасної доби нарешті переконається і піде його слідами до відновлення призабутої слави та історичної безсмертності нашого страждаального народу.

Певність переконання і віри допомогла Гетьманському Рухові перебороти всі дотеперішні труднощі й положити основи до дальнішого розвитку

Багато дечого змінилось від того часу, як новий гетьманський рух скромно заявляв про своє існування, багато його старих противників переконалось у його справності й, приєднавшись до нього, чесно працює для здійснення його ідеалу, багато різних укр. політичних напрямів вже навіть поховано, але Гетьманський Рух розростається і як ґранітна скала високо стоїть понад розбурханим морем сучасної дійсності.

На зміну старих — приходять нові противники, що замість Бога й віри плекають нігілізм та релігійну байдужість, замість законного гетьмана — виставляють невідомого «вождя», замість патріотизму, віданості й любові — засаду пихи й ненависті, замість культу традиції — власні вигадки та амбітність, замість пошани авторитету й права — некритичний послух диктаторові.

Та чи довго можуть вони втриматись з такими засадами, коли вже тепер їхній загал примушує їх повернутись до Бога, до наших державницьких традицій, до того, що вже давно голосить Гетьманський Рух.

Щораз гучніше чуються в рядах УНО клічі, що ставлять його провід часами в прикре розходження з іхньою офіційною доктриною ОУН.

Тому не дивуємось, коли провід УНО для заспокоення свого загалу починає сам час від часу згадувати про державницькі засади, ї коли в органі УНО «Укр. Вістник» читаемо такі статті, як «Дві постатті нашої слави», що гльорифікує Великого Князя Володимира та Великого Гетьмана Богдана, або «До джерел нашої сили», що визначає значіння церкви та христіянської віри й доходить до гасла «Бог і Україна».

Не можемо однак зрозуміти, для чого рівночасно висовуються такі клічі, як «виборний гетьман» і подібні, коли саме ця виборність гетьманів виявилась, як найбільша слабина нашої минувшини. Мимоволі насовується питання, чи не робиться це тільки для того, щоб пізніше в розрахунку на некритичність мас заявiti, що це ж, мовляв, ми — націоналісти почали перші плекати такі то й такі державницькі засади, а що гетьманці тільки намагаються нам іх перехопити.

Рівночасно цими засадами треба заколотити так, щоб таки справді ніколи не здійснились.

Та, як би це було дійсно так, то насамперед треба зазначити, що гетьманці легко докажуть, по чийі стороні є правда, а тому знаходимо місце й для припущення, що це може бути справжнє зрушення з місця і свідоме та цире опущення старих оунівських зasad та бажання знайти кращу дорогу до здійснення визвольної мрії Українського Народу.

Та коли ж уже рушати з місця, то навіщо самотужки блукати і завдавати собі зайвого труду, коли можна використати багатий досвід Гетьманського Руху й визнати його ідеольгію так прекрасно зформульовану й так переконуючо доказану В. Липинським. Лише така форма державної влади в Україні, яка відповідає духові та історичним традиціям розвитку українського народу, забезпечить йому чесну й славну майбутність.

Такою формою є тільки модерна Трудова Монархія, бо це не є випочичена, а наша рідна природня українська Ідея, основу якої творили якраз і Володимир Великий, і Гетьман Богдан Хмельницький, і наша традиційна християнська церква й ціла українська нація.

Милостею Божою нам Гетьман Павло відновив у 1918 році цю Ідею і з Божою помічю зараз стоїть на чолі одинокого законного українського державницького руху.

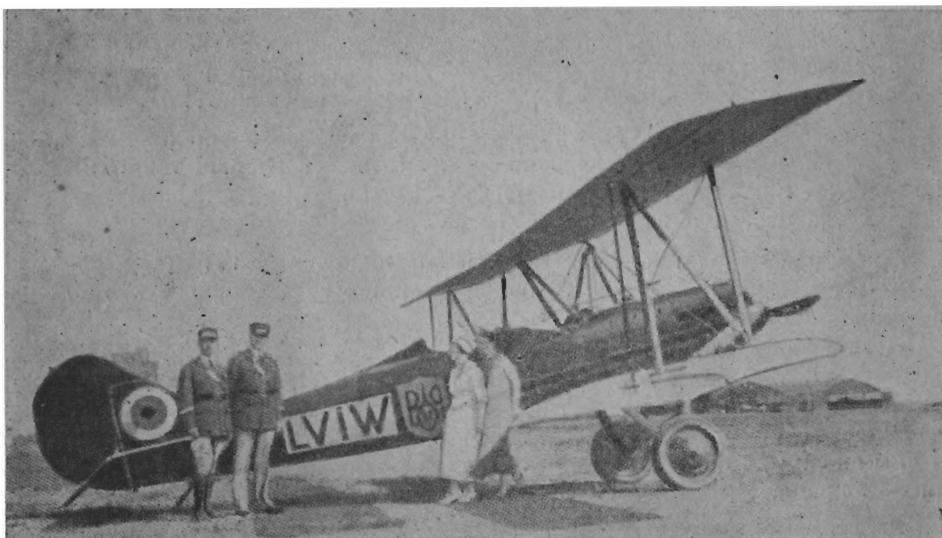
Велике діло української державності може здійснитись тільки тоді, коли всі українці-патріоти перестануть ділати самотужки й коли обєднаються усі біля Одного Законного нашого Гетьмана Павла та Його Роду й спільними силами працюватимуть для спільнної мети. Час не терпить, тому всі чим скоріш до однієї лави — під один Провід під гаслом: «Бог — Гетьман — Україна!»

Ін гок сігно вінцес!

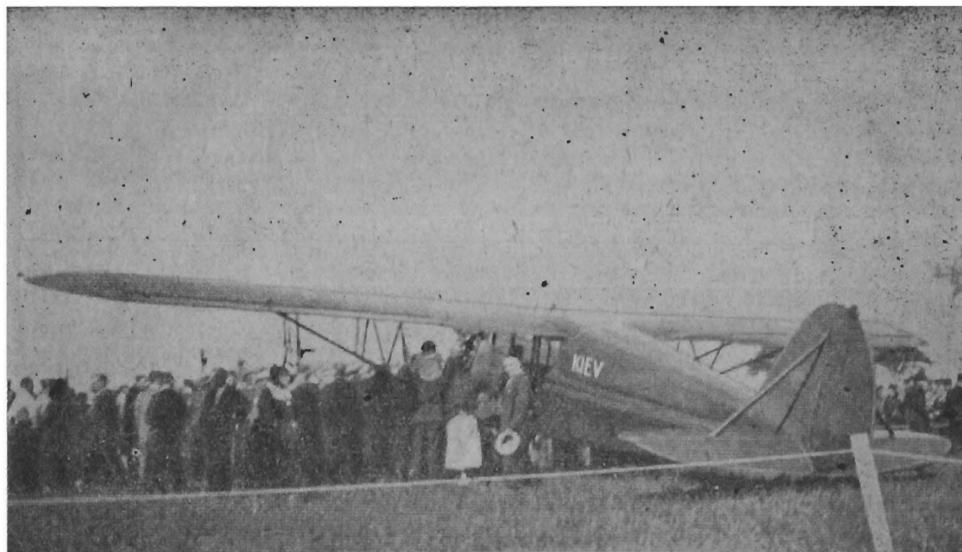
Гетьманська „Трійця“ — „Україна“ — „Львів“ — „Київ“

Перший літак Союзу Гетьманців Державників «УКРАЇНА»
На літаку молодий український летун, пок. А. Чайківський.

Другий літак Союзу Гетьманців Державників «ЛЬВІВ»
Біля літака (зліва направо): сот. Марчак, осаул Евген Драгінда, сотничка Червоного
Хреста СГД п-на Ірина Тарнавська й п-ні Драгінда.

Третій літак Союзу Гетьманців Державників «КИІВ»
Вельможний, Пан Гетьманнич ДАНИЛО перший злітає на літаку «КИІВ» після його
посвячення — 12. IX. 1937 року.

Над могилою Великого Гетьмана

В переломовій, рішаючій хвилі, коли важилася доля Української Держави — її дальншого існування чи занiku на довгі століття, Україна втра-тила Гетьмана, своєго Вождя й політика, якому не було рівного в тодішній Европі.

Дня 6 серпня 1657 року помер у Чигирині Великий Гетьман Богдан Хмельницький. Довго ховала Україна своєго Творця Української Держави. Похорони відтягали мало не цілий місяць, ніби боючись розстатись на віки зі своїм Вождем. Моці Гетьмана зложили в Чигиринській церкві 2-го вересня 1657 року в супроводі війська й великих мас народу під прово-дом архієп. Л. Барановича перенесли моці в рідний Суботів, як того бажав собі Гетьман, і там по козацькому звичаю його поховано, стріляючи з рушниць та гармат.

Настрої і біль цілого тодішнього українського громадянства відзерка-лює нижче подана промова Самійла Зорки, особистого гетьманського секре-таря, одного з тих, що наміри й «думи шалені» Гетьмана знав найкраще.

«Панове Полковники й вся Старшино зі всім Військом Запорожським, і вся Дер-жаво Українська! Прийшлося нам тепер по веселих минулих часах, сумніх слухати тре-ніз і ряснimi сльозами обливатись, коли Гетьмана нашого, Богдана Хмельницького, ВОІСТИНУ ОД БОГА НАМ ДАНОГО ВОЖДА, через смерть невблагану скошено-го, ось на катафалку смертнім оглядаємо й останні послуги йому віддаємо. Помер, и-смertельниу по собі оставилши славу, цей добрій Вожд наш, за котрого головою не

тільки ми, підручні його, але й вся Українська Держава — при щасливих успіхах довгі літа жити безпешно — обідувати собі могла. Помер той, котрому спільно з Вашостями Милостивим Панством, при правді своїй за вольності й стародавні права свої стоячим, всемогуча рука Божа на ворогів наших — Савроматів польських, скрізь свою допомогу давала. Помер той, од котрого гармат і мушкетів не тільки пресвітла Вандальів Сарматія, але й бурхливого Евксинопонту замки й фортеці, а в р. 1621 і самі на-віть Царгородські, порохом мушкетним окурені, дріжали й тряслися мури. Помер інакі-недъ ТОЙ, котрого ділом оживлені, могли вже ніколи не вмерти старинні права й вольності українські й всього Війська Запоріжського. Не стає мені часу на вичислення чеснот і діл ваших лицарських, котрі ви, при ВІД БОГА СОБІ ДАНІМ ВОЖДІ Й ГЕТЬМАНІ Хмельницькім, за повреджені й потоптані поляками, старинні права сто-ячи, в богатьох місцях з великою відвагою хвалебне доказали. Хай людською мовою про ці діла ваші лицарські розкажуть поля і долини, вертепи й гори: розкажуть, якимъ ви мужнім, геройської відваги повним, за вольності свої стояли й воювали серцем. І що при всемогучій допомозі Божій, на Жовтих Водах, під Корсунем, під Пилявою, під Збаражем, під Зборовом, під Берестечком, під Білою Церквою, під Львовом і Замостям, під Нестерварам і Баром, під Камянцем Подільським і Жванцем, під Батогом і Охматовим і на інших богатьох місцях, яких не вчиняю, ви доказували й доказали. — До Тебе зі скромною мовою звертаюсь, милій наш Вожде! Древній Руський Одона-щере, славний Скандербегу, Гетьмане Славного всього Війська Запорожського й всієї козацької України, Хмельницький Богдане! До Тебе говорю, тепер між чотирьма дошками окутаного й мовчазного, а якого мови перед тим і ординансе сто тисяч нас слухало й на кожний знак Твій готовими ставало. Чому так скоро став Ти мовчазним Гарпо-кратом Беручи приклад з німого Аттиса, промов до нас, братів своїх, і НАУЧИ НАС, ЯК МАЄМО ми без ТЕБЕ жити й поступати з сусіднimiми друзями й ворогами нашими. Бо ж той німий Аттис, короля, свого батька, од смерті з рук його власного жовніра словом своїм перестеріг. А Ти, доброї бувши мови, скажи й дай нам пересторогу, аби ми не були звойовані й побиті ворогами нашими».

На нещастия України життя його було закоротке. Встиг Хмельницький за короткий час збудувати державу й дати закон та напрямні, по яких повинні були володіти його наслідники: 1. зберегти сталій, непорушний, дідичний монархічний прінціп Верховної Влади на Україні; 2. замість поваленого ним польського шляхетського устрою, розбудовувати започатковану ним провідну верству Війська Запоріжського, яка мала стати фундаментом Української Держави; та 3. зберегти Українську Державу перед вмішуванням сусідів у її внутрішнє життя. Але передчасна смерть не дала йому закріпити й уґрунтувати своїх плянів.

По смерти Хмельницького чад республіканізму польської шляхти так задурманив голови старшині з Виговським, що відняли від Гетьманського Наслідника Юрія Булаву й вибрали за гетьмана Виговського. Цим нерозважним кроком — відібраним Юрієві влади, одержаної від його «Богом даного» Батька — започатковано Велику Руйн...

Почавсь бій за булаву й шукання помочі в сусідів і говорячи за Шевченком:

Так ось-як кров свою лили
• Батьки за Москву й Варшаву
І нам, синам, передали
Свої кайдани, свою славу!

„Гетьмане, ми Тобі вірні“!

• (Телеграма з Туреччини)

«Ваша Світлосте, Яновельможний Пане Гетьмане! Ми вірно безмежно. А віра горами двигає. В цій вірі наші очі звертаємо не тільки на тих, що перебудовують Європу, а в першу чергу на Тебе, наш Гетьмане, що був і будеш єдиним повновладним Сувереном нашим і Всієї України».

(Привітання з Болгарії від Г. Васька й інших).

12-ий Липня — День Янгола Гетьмана Павла пройшов цього року під кличем повищого заголовку й під знаком любові, пошани й відданості своєму Гетьманові-Вождеві та вірності й служби інтересам Української Визвольної Боротьби — в першу чергу, як говориться в привітаннях.

З надісланих численних телеграм- і листів- привітань з Велико-Німеччини та з держав по цей бік фронту, — пробивається віра українського народу в неминучу побіду під Проводом Гетьмана навіть в час, як загально говориться, сстаточного винищування самостійницьких стремлінь Української Нації. Зі змісту привітань палає одне: *нетерпиме вичікування зложити з наказу Гетьмана життя на Вітари поневоленої Батьківщини*.

Зміст цьогорічних привітань Високодостойному Імянинникові, це вже не «емігрантські зіткнення і не надії на кращі часи», як бувало в минулі роки а нестримний порив до чинів і гоношення Гетьманові готовності стати на кожnochасний Його заклик. Вояцтво українське, що 20 років в ляцькій катівні леліяло в глибині душі Гетьманську Ідею і думками своїми лицуло до Того на якого в тузі вичікують скрівавлені Рідні Землі, — зголосило свою готовність: «Ждемо наказів!»

Це доказ, що Старшина війська українського не піде слідами Петлюри й Коновалця, які зрадивши Гетьмана, пішли з большевиками.

12-ий Липня — Гетьманський День — обєднав духово тисячі-тисячів українських серць і всі звернулися туди — до Нього, якого Провидіння нам зберегло на найтяжчі для України часи. В єднанні цьому проявилася стихія 45-мільйонової Української Нації, що мовчазно жде свого часу, й бачиться в ньому, як зза обрію виростають сталеві кольони бійців, вірних Гетьманові до загину й готових до бою «з Богом у серці за Вільну од нікого Незалежну»...

«...Просимо приняти наші запевнення відданости Вам і Справі Українській, для якої Ваша Світлість працюєте». — Генериали: Єрошевич, Шепель Пузіцький, Яшинченко, Вовк.

«...Від імені свого та щиро відданих Вашій Світлости старшин б. укр частин з днем Янгола»... — Безмежно відданий Вашій Світлости В. Савченко-Більський, Фльоти Генерал.

«45 старшин, 50 підстаршин і громадяни «Укр. Громади» в Каліші бажають доброго здоровля та праці на многі, многі літа»... — 7 підп. Управи.

«...в певності, що незабаром повернемося під Вашим високим Проводом на Рідні Землі, до Золотоверхого Києва»... — 64 підписи з Праги.

Рачте приняти, Ваша Світлосте, від Гетьманської старшини Krakova»... — Підп. В. Євтимович.

«Старшини й козаки «Укр. Громади» в Позен в кількості понад двісті людей вітають Гетьмана Всієї України Павла». — Погасій і Прончів.

«Іменем старшини та вояків Холмщини ...здоровля та щастя». — Трейко (Холм).

«Хай живе Гетьман Павло Скоропадський на довгі літа для добра Рідної України». — Сот. Ігор Должкевич (Соснівець).

«Живіть на славу Державної України». — Крилач (Краків).

«Державного Батька України щиро вітаємо й молимо Бога»... — Денисенко, Манич (Краків).

«Здоровимо від Гетьманської Молоді». — Яворський і Шмігельський (Краків).

«Дорогий Гетьмане!

Що ранку й вечора, я ручки складаю,
Бозю нашу молю я благаю.

Бозю, наша люба, Ти!

До нас всміхнися сонцем любови з висоти,
Даруй літа довгі й щасливі

Гетьманові нашему і Родині милій.

Хай живе на славу і щастя Україні
Серед українських діток,

На престіл Твій святий у Київі дорогому,
Дозволь нам зложить з рідних цвітів Молитви — Вінок».

Ліда Калюжна, уч. 2-ої кл. нар. шк.

«В імені Гетьманців у Югославії маю щастя привітати»... — Грищинський.

«Іменем Гетьманців у Словаччині поздоровляю»... — Сотник Назюта.

«Гетьмане, ми Тобі вірні до загину» — Др. Забіло (Туреччина).

Недалекий той час, коли «соборна» запалахкотить вогнем боротьби вже за свою НЕЗАЛЕЖНІСТЬ, то ж будьмо готові до великих Чинів, на які знову, як тому 22 роки, покличе нас ГЕТЬМАН!

† С. Черкасенко

In hoc signo vinces!

Прокидаються степи...

Чую дальній гуркіт грому...

Позір, лицарю, не спи!

Дай оброку вороному:

Шлях вже стелеться додому —

Прокидаються степи...

Ноші ревні молитви —

Щоб привів Бог стати в лави

Всім під керму Булави

Для звитяги і для слави...

Не злякає шлях кривавий —

Бог почне молитви!

Як заграють сурмоньки над Дніпром

Кличні сурмоньки до бою, —

Вдарить в землю копитом

Кінь, незвиклий до постою,

Затріпоче серце грою, —

Як заграють за Дніпром.

Геть же згаду — в ній загин!

Бе лванадутта година.

Нас врятує клич один:

Бог, Гетьман і Україна!

Ми усі — одна дружина, —

Геть же згаду: в ній загин!

З організаційного життя

Молебні в день Янгола Гетьмана Павла Холма. — «Сьогодні відслужено Благодарственний Молебен за Його Світлість ЯВПГетьмана Павла, Володаря Української Землі. На горі в Соборі Короля Данила п. Отець почав Богослужбу словами: «Будемо молитися за Ясновельможного Пана Гетьмана Всієї України та Його Родину». На Молебні були присутні, крім членів «Укр. Громади» та СГД, громадянині міста Холма та дооколічних сіл.

Хор відспівав чудово «Многі літа, многі літа, многі літа»...

Варшава. — «Молебен за здоров'я Його Світлости ЯВПГетьмана відбувся в комітетській церкві. На призначенню годину почали сходитися люди. Церква виповнилася вщерть. Коли п. Отець виголосив початок Молебена, — з церкви вийшов демонстративно знаний добродій Поготовко. Цей «лицарський» вчинок надав тільки ще більше вроочистості, а між громадянством чулося шептіт: «Тьма тікає від СВІТЛА». В той же день Гетьманці вітали в своїй дому від численних гостей шклянкою чаю. З грудей широко відданих Гетьманові українців рвалося гоїмке «Многі літа»...

Краків. — Благодарствені Молебени відправлено в Греко-католицькі та Православні церкви.

Берлін. — Молебен відправив о. Федір Білецький, виголосивши глибокого змісту промову, звернену до Ясновельможного Пана Гетьмана. — В домівці МО СГД при Нолендорфпляц відбулося вроочисте приняття ЯВПГетьмана з Вельможною Гетьманською Родиною та гостей. На принятті виголошено ряд промов на честь Високодостойного Гостя.

З життя Української Громади в Німеччині

Німецькі органи затвердили новий статут Української Громади. Новий статут базується на фірер-принципі. В звязку з цим, Українська Громада скличе на кінець місяця вересня Делегатський Зізд для формального переведу життя Громади на нові організаційні основи.

Останніми часами яскраво позначився зрост Української Громади в Варшаві. Ще кілька місяців тому були там тільки організації УНО. Однак як тільки до них осередків дійшла наша преса, одразу повстали філії Громади, котрі нині ростуть.

В Познані та Каліші філії Громади начислюють по кілька сот членів. Видно, що серед українського громадянства починає

діяти Ідея та політичний розум, замість порожніх клічів.

З молодих філій Укр. Громади треба відмітити філію в Бромбергу, якої діяльність простягається і на околиці Бромбергу.

Новоосновані філії в Данцигу та Готенгафені йдуть шляхом наших філій у Варшаві й віримо, що в більшому часі стануть першими, якщо не одинокими в тих містах.

Найновіші філії Громади, як у Сосновці, Цель ам Зе, Уфтернгей, Ляуфен, Павзіц та Сільверет начисляють від 10—80 членів, які зі самопосвятою працюють для поширення своїх організацій.

Факт, що Центральна Управа Громади на своїх тижневих засіданнях приймає сотні нових членів, свідчить тільки про політичне оздоровлення українського громадського життя. Бо чим же ж це пояснити? — На гроші для агітаторів ми бідні, як раз і ціла Україна, й порожні фрази не кидамо, бо нам державникам того робити не вільно. Значить: нація на шляху честі й путь! В добрий час!

Значок «Української Громади в Німеччині»

В скорому часі Українська Громада розійшле свій значок. На синьому полі замість Тризуба з ножем, видніє золотий знак Володимира Великого: Тризуб з Хрестом, як знак Віон в Побіду й Любові до Батьківщини. Такий Тризуб був принятий в Українській Гетьманській Державі 1918 р. та в Карпато-Українській Державі 1939 р. Під Тризубом перехрещені Булава з коцькою шаблякою, а в серці знака пшеничний спін. Бо головною силою Української Держави є селянство (спін), опертє на силу Меча й Традиції (Булава).

Українці, ноєТЬ тільки цю національну віянанку! То лиш безбожник Винниченко з Петлюрою зняли з нашого Державного Знаку Хрест.

З життя Української Громади в Варшаві «Гетьманець» ч. 4 подає: Внутрішнє життя Укр. Громади в Варшаві пульсує здоровим живчиком. Громада обеднє біля сто молодших і старших громадян. Відбуваються щотижня сходини з рефератами й дискусіями в присутності 50 членів. Установлено крім панаходи по бл. п. Петрові Блобачанові й Вячеславові Липинському. Молебен в наміренні Його Світлости ЯВПГетьмана Павла й Академію при співучасти членів та гостей.

Головою Укр. Громади в Варшаві є полк Микола Янів.

Укр. Православне Братство в Берліні

В Берліні заснувалося Українське Православне Братство. До Ради Братства ввійшли: Іван Вовненко, староста, пані Дарія Вовненкова, М. Шаповал, М. Первак, Борис Гомзин. Рада постановила розпочати свою діяльність виданням книжки проф. Д. Дорошенка «Православна Церква в минулому й сучасному українського народу».

Перше українське православне Богослужіння в Берліні

Давно вже відчувалася потреба заснування Української Православної Парохії в Берліні. Кожному приходило на думку, як же ж це так, москвина мають аж чотири приходи, а православні українці ані одного — єдиного. Коли почали тут обороняти Холмщину та Лемківщину супроти церковного помосковлення, то в урядах можна було чути: «Та ви ж безбожники. Православних українців нема. Ось руски, так вони мають і тут свої церкви»... Нарешті заходи в цілі заснування Православної парохії закінчилися успіхом і перше укр. православне Богослужіння відбулося в неділю, 4. 8. 1940 р. в Православному Соборі в Берліні, котрій є власністю Держави.

Відбулося воно урочисто та при великий участі громадянства. Але й в цій справі не обійшлося без жалюгідних випадків. Знайди руйники й тут, на полі реалітійному, почали свою розкладову роботу: УНО заборонило своїм членам бути на Богослуженні. — Ще гірше ця справа стояла в Еберсвальді, біля Берліну. Там члени УНО просто заявляли: українці тільки католики, а католикам забороняється вступ до православної церкви...

Все ж таки урочистість була повна: прекрасно співали мужеський хор, а о. Федір Білецький в асисті о. Якова Кравчука зуміли вложить всю душу в перше Богослужіння.

На Богослуженні був присутній ЯВП Гетьман Павло з донькою Єлісаветою та членами Гетьманської Управи.

Богослужіння відбувається щонеділі в год. 8.15 ранку в тому ж таки Соборі на Гогенцольлернштадт 66. Ікати треба: С-баном до двірця Гогенцольлернштадт, або У-баном до Фербелінерплац.

**Укр. Православна Рада в Берліні
Берлін, В 30, Ноллендорфпляц ч. 6-II.
Телефон: 27-27-85.**

Безнадійні відносини

Під таким заголовком з'явилася нотатка в 3-ому числі «Гетьманця» про сумні відносини внутрі Допомогового Комітету в Варшаві. Як говориться в цій нотатці, німецькі власті дають 30.000 зл. місячно на руки проводу комітету, як поміч для голодаючих українців.

Для розподілення цих грошей приблизно на тисячу українців, комітет вдержує 54 — словами: п'ятдесят чотири! — постійних урядовців з платнями: один 475 зл.. один 375 зл., шість урядовців по 300 зл.. одинадцять по 250 зл., дванадцять по 200 зл.. п'ять по 150 зл.. п'ять по 100 зл.. два по 75 зл.. два по 60 зл.. шість по 50 зл.. три по 30 зл.. Крім 54-ох постійних урядовців, працюють допомогові сили на днівку по 4—8 зл.. Коментарі зайдів!...

В 4-ому числі «Гетьманця» в статті «За оздоровлення громадської моралі» між іншим пишеться: «Задушлива атмосфера, яка панувала в варшавськім комітеті, не тільки не провірюється, але навпаки, до нетерпимости згущується. Представники

нім. влади з огидженням говорять про оргію доносів одних українців на інших. Інший представник німців з досадою говорить про те, що він богатьох українців повинен би попросту за зловживання віддати в руки кримінальної поліції. Крадежі й зловживання в комітеті є тільки офіційною таємницею»...

Повища стаття кінчаеться: **Щоб оздоровити відносини серед української кольонії в Варшаві, п. Поготовко повинен уступити з проводу варшавського комітету.**

Справді, коли п. Поготовко, як голова комітету держить 54-ох урядовців для обслуги однієї тисячі осіб (подумайте що за апарат!) і за його головування діються в комітеті зловживання кримінального характеру, які тільки оплюгають добре українське ім'я перед чужинцями, то цей добродій повинен би вже давно полетіти.. Цього вимагав честь не тільки українців м. Варшави, але честь української еміграції в Велико-Німеччині.

КОЖНИЙ, хто гідиться бути кольоністом на Рідній Землі, — хто чує в собі кров Прядів своїх і не забув Заповітів Батьків, — ставай в ряди Гетьманського Руху!

Нова ідеольгія

«Загально відомо, що правд стільки, скільки людей». Улас Самчук — «Відповіді на провокації п. Бірчака». «Наступ», ч. 25.

Я малював село зелене,
В гай одягнути Волинь,
І нісся гомін у далини
Про мене.
Що я — мальяр селянських хиж,
Далекі загуділи дзвони.
Гзвав оунівський Париж
Мене в сальони.

Ідеольгій новій,
Національно-бойовій,
Я надавав під злу розруху
Пером своєм «святого духу».

Колись між нас
Кобзар Тарас,
Селом, як я, Вкраїні даний,
Казав, співав, що «правда встане»,
Єдина правда й не на час,
Що треба всім по їй тужити
І спільно їй одині служити.
Ці мрії тільки зайній мут.
За наших днів це марна туга.
Правд цілій ліс. Ну, ось і тут:
У нас одна, в гетьманців друга.
Іде в нас тепер на брата брат.
Конає вже той Бог єдиний!
Його вже викнуто з хат
Не реакційної Вкраїни!

*

ПОСЛІСЛОВІ

Як літописець, силкуюсь я давати хоч коротенький літопис діб наших. Хочу я в ньому, кажучи словами старого нашого Богдана, єднати «оба полі сего времени». І тому старим звичаєм до волинського літопису й інших додаю тобі, мій християнський чичач, ще й послісловіє.

По перше. Написане мною вгорі не тор-

кається однієї тільки особи, а взагалі типу людини «сего времени». Слова п. Уласа Самчука в мотто наводжу, як характерні для сучасного молодого письменства. Це нагадує якусь нову «вінниченківщину». Бачу також, що моральна «ейнштейнівщина» цього часу, що, мовляв, все відносне, ї чогось єдиного й певного нема, починає зачипати багатьох, навіть і молодих письменників. Не так давно, читав я в одному націоналістичному часописові, де автор, молодий діяч, що хотів, здається, грati не аби яку ролю на Карпатській Україні, писав, що в боротьбі, мовляв, все дозволено. Це була чиста, нажаль, вже українська «смердяківщина». Шевченко, імення котрого написано на наших пропорах, ставить в заслугу собі й своїй Музі, що вони «просто йшли». «Іти просто» можливо тільки тоді, коли в душі є тверді моральні заклади, ВІРА В ЄДИНУ І ВІЧНУ ПРАВДУ ДЛЯ ВСІХ, коли в душі є ті «категоричні імперативи», про які давно вже писав великий німецький фільзоф Кант.

По друге. Останніми часами дуже повелася серед певного відламу нашої молоді мода на саморекламування. Це нагадує моду серед молодих російських письменників перед початком революції. «Ми молоді, ми сильні, ми сучасні, геть старе баоахло! Я — гений Ігор Северянин! Порівняйте Шевченка: «Не для людей і не для слави, чорежані та кучеяви, оці вірши віршу я». В тій статті п. Самчука, з якої ми взяли мотто, ця риса, хоч і не в такій мірі, як в Ігоря Северяніна, всетаки відчувається. Але в багатьох націоналістичних писаннях ми маємо цю рису прямо таки в северянинівській дозі.

І перша й друга в помічепіх нами опис належать до діалектики нашої доби й є симптоматичною для неї.

КОМУНИКАТ

Подаемо до відома Гетьманців і всіх Українців, що студент Василь ШЕВЧУК виключений з рядів Союзу Гетьманців Державників. Кожному Гетьманцеві кладемо обовязок зірвати Значок СГД, коли б вищеназваний зважився його носити.

Управа МО СГД — Берлін.

Берлін, у липні 1940.

ХТО не хоче бути рабом у ворога, хто хоче керувати сам своєю Батьківщиною без помочі чужинецької, — того місце під Пропором Українського Традиціоналізму!

Як це назвати?

Здавалось би, що вже кожний українець зокрема усвідомляє собі, яку велику шкоду приносить цілості української справи внутрішня ворожнеча, а головно в теперішніх умовинах побуту на еміграції. Здавалось би, що вже найвищий час і для «татарських людей» зірвати зі засвоєними методами боротьби, що так багато шкоди нанесли в краю. Однаке ці «татарські люди», не зважаючи навіть на недавні удари для української нації, — продовжують свою руйницею, роботу, не оглядаючись до чого вони доводять хоч би цю ще незагартовану в емігрантськім змагу, молодь. До чого ці дикунські методи доведуть, не тяжко вже сьогодні передбачити. Дозволю собі навести кілька з марканцівших фактів, після яких кожний може дати належний осуд.

Я з походження лемко, свідок карпатсько-української трагедії. По розвалі Польщі, повернув я під рідну стріху, на Лемківщину. Почувався я зовсім безпечно на рідній землі й не припускав, що знайдеться хтось, взгядно, що стрінусь на рідному ґрунті з «татарськими людьми», які посміють мене безлично напастувати. Але як не дивно, я всетаки помилився. Бо знайшовся землячок, який сам змушеній шукати притулку в моїй вущій батьківщині — Лемківщині, який поставив мені ультіматум: «До 24-ох годин опустити мої рідні сторони». Це почув я від людця з під «вождівського» стягу — Ярослава Горбового.

Причиною такого «наказу» послужило йому це, що я, українець-державник поширюю Гетьманську Ідею, замісць займатися пустим вигукуванням «нація понад усе».

Свідком цього «наказу» був голова Національної Ради, місцевий адвокат у Сяноці, Степан Ванчицький, що обурився поведінкою Горбового, обіцяв поладнати цю справу в суді Нац. Ради. З незнаних мені досі причин п. Ванчицький цього не зробив і тому я подаю цю справу до загального відома, щоб громадянство Лемківщини само видало свій суд.

Другий факт. Місцевий учитель з моєго рідного села, п. Андрушко дістав наказ від п. Стахова «застрілити» мене, бо я звеличує традицію Гетьманства. Ясна річ, що п. Андрушко знаючи мене, не дався намовити на цей огидний крок і попередив мене.

На спільному Свяченому, на яке запросило мене місцеве громадянство, мав я виголосити промову. Знову один, на подобу вищезазваних, переказує мені, що якийсь «провід» не бажає цього...

А хай уже соромом сучасного дня буде поведінка «вождів» на гучному балі в Кракові 18. травня. Добре підпивші «вожді», в доказ своєї відданості Україні, почали диким ревом вигукувати: «нація понад усе», «будуймо українську імперію». Це діється в момент, коли український народ переносить муки на рідних землях. Жах брав кожного українця, а чужинці зі здивуванням приглядалися цій нікчемності.

Всякі коментарі зайві. Але запитую тих Горбових і Стахових: в імені якого «проводу», якої мафії видаються того роду накази?!

20. травня, 1940.

Микола Голюка.

Відповідь на брехливі доноси

«Я дух одвічної руїни й степового бунтарства, що підступом і зрадою приймаю свого інакодумаючого брата»...
(З валюхівського декальогу).

Коли ти доносиш чужинцеві брехливі, сфальшовані, перекручені відомості на такого ж українця, як і ти сам з походження, і якими тільки понижуєш в очах чужинця свою безталанну Батьківщину й плюгавиш ім'я Надії, що вигодувала тебе своїм хлібом, замість «в колисці придусити», — то знай, що ти не тільки своїми проклятий, але й чужинець спльовує на те місце, яке ти здолпав, вичікуючи сребреніків, як Юда за свою «зделку».

Не думайте, Івани Молдавани, що це в б. Польщі, де вистарчило прокураторові одно слово Барановського, щоб присудити того чи другого члена ОУН на шибеницю! В державі закону з провокаторами поступають обережно. Як бачите, валюхівці, донос ваш виявився брехнею в цілій своїй наготі.

Ми будемо змагатися дальше за *Правду*, а ви —

?%-ві провокатори, наслідники Барановського, що днем «орлом» літав по галицькій землі, а ніччю як злодій, затулившись ковніром перед оком своїх, спішив попід сірі мури «політичної бригади» здати звіт — «скільки сплавив Данилишиних, Біласів, Косаків», — згинете тою ж ганебною смертю, якою сконав ваш виховник.

Згинете на чужинецьких бруках за зраду своєї Батьківщини й ворон не закряче!

«На Відсіч».

«ТАТАРСЬКІ ЛЮДИ»

Сьогодні видається кожному дивним, коли подумає, що татарам (якщо так мало остало, так що їх потомства вистарчило ледве на рідке заселення Криму) так легко прийшло запанувати над величезними просторами українських земель з численним населенням. А сталося це тому, що «чернь», яка замість під проводом своїх князів боротися, воліла цілими громадами піддаватися татарам. Та чернь була безпосередньою власністю татарів, платила данину збіжем і жила в покорі та послусі чужим панам, замість зі своїми князями добувати слави на полі бою. Татари залишали таких людей в спокою, а наказували їм тільки «сіяти пшеницю і просо». — Отих то добровільних рабів історія називає «татарськими людьми». Ті «татарські люди» спричинили не одну поразку для України. Вони були причиною програної над рікою Калкою в 1224 році й вони в 1918 році завалили Українську державу.

І до сьогодні ще не перевелися «татарські люди» — «сіять пшеницю і просо» кому тільки не треба.

ГЕТЬМАНЦІ, скріпленим наших рядів і посиленням праці за розвідст Союзу Гетьманців Державників, за поширення Гетьманської Ідеї — дамо гідну відповідь ворогам Визвольної Боротьби!

АДРЕСА ПЕРВЫЙ И АДМИНИСТРАТИВНЫЙ, №4, Видлица, Berlin W 30, Норддорфплатц 6/II.
ПЕРВЫЕ КОНЕЦЫ.

0.60 РМ	hol Tovarni B Gospodki i krasichnoe :
	kynechty, mo nekpaaro hachitavotb jinkychtbo nozhen-
	IN POLEN NICHITS NEUES — 36ipka aarthenykhix britann i zo-
0.25 РМ	magichnii, binxoxantb B Tlpa3i
	YKPACHCKY AINCHICHT, opora nozhenykhin i kyanichno-1po-
0.50 РМ	XAIPOPOBCKY YKPACHCKY, nart pishniki
0.50 РМ	zkaanijgibkoj ayrrn
	HAIJIO B TLOXOJAI — 4botnikhebni, opora ykpachckoi zep-

Гамбургите, Гамбургите

Административы.

Линн наадено жо бијома, то с ортака ha 3a6opony nipoaatai жо жап-
моро поштога жекхин ринккы Upo. B. Dijgara «KAPITALCRA YKPAC-
TVA», bei заморавенна ha mo hinkkы he sunoyeme i hikomy ii he sunyame.

Организация

Липертооп тимаади.

F. Окнахко B. P.

4. 432/40.

Moapxakhi, ага 10 анина 1940.

АДРЕСА ТИНАДИ И ИТЕПХАТЫ: Chokore ykpachckie peahhe timaadiom B Mo-
apxakhi, Moapxakhi y Tlpari.
Ypachckos 3atrepakkehi y binxoxantb py6pnyax.
40ayynti 2 upmimphinkn cr4jonytra ugo metekhoni cr4n (Adygocopt 4. 8157).
Люпхонин 2 upmimphinkn cr4jonytra ugo metekhoni tihpethroli omatai, mynti жо нисханы
жат. Xto upocniti ugo shankkha ihpehhati tpe6a nozheatin okpemo Ynpabi ihpe-
Lipoxanin ugo lipmimphinkn cr4jonytra ugo metekhoni tihpethroli omatai, mynti жо нисханы
4an, aozbaia ha nozhet y Tlpari topotati B emtspashis, 4, rep6orni shazok 3a 5 K
pezhii ct4yi, жо моккансоти за Bci pocki CTYATi, 3, яномбеккин акчы Y Poma-
64ayt 40ayheli тары жокмечти: 1. METPINKA, 2. MIRAKHAN CEMALYTA ugo tone-
Lipoxanin ugo bctyn 40 1-oi K, MOKKA nozheatin жо 25 cepshin, жо bei
40 6-oi — 3, жо 8-oi — 4.

Л, 1-oi K, — 9, жо 2-oi — 6, жо 3-oi — 10, жо 4-oi — 1, жо 5-oi — 3,
peahhe tihpethroli ynhie — 1:
Ликас чагылупроводем жынб -иб ha жеде 10 анина 1940, жо Ykpachckoi

Организация